

CELOVEČERNÍ FILM

OBČAN HAVEL

SCÉNY Z PREZIDENTSKÉ KUCHYNĚ

V KINECH OD 31. LEDNA 2008

Celovečerní film „Občan Havel“ režisérů Pavla Kouteckého a Miroslava Janka nahlíží do zákulisí politických i soukromých dramát prezidentského období Václava Havla. Diváci uvidí jeho nervozitu při první volbě českého prezidenta či trápení při nácvičku prezidentské děkovací řeči, poznají, že umí recitovat Šrámkův Stříbrný vítr nebo nalít Miloši Zemanovi becherovku. Kamera jej ale sleduje i v situacích, kdy se dokáže pěkně rozčílit a zanadávat na špatně ušité košile. Ve filmu bude také konečně rozluštěno několik dlouholetých záhad české politiky – jak se podařilo Václavu Klausovi proniknout do jazzového klubu a kdo posadil Jacquese Chiraca vedle první dámy.

Stejně jako v životě Václava Havla, hrají ve filmu důležitou roli obě jeho manželky, Olga a Dagmar, objeví se zde jeho přátelé a spolupracovníci, světoví i čeští politici, ale i členové skupiny Rolling Stones. Diváci se mohou také těšit na všechny psy, kteří žili v blízkosti Václava Havla jako prezidenta.

Režisér Pavel Koutecký začal film natáčet v roce 1992 a sledoval prvního českého prezidenta více než třináct let. Premiéry svého nejzajímavějšího a největšího filmu se bohužel Koutecký nedočkal. Po jeho tragické smrti na jaře 2006 se dokončení filmu ujal režisér Miroslav Janek.

DISTRIBUCE
AEROFILMS

FORMÁT
35MM | 1:1, 66I DOLBY DIGITAL | 15 KOPÍÍ | DÉLKA FILMU 119 MINUT

PREMIÉRA
31. LEDNA 2008

NATÁČENÍ
1992 - 2005

Tvůrci

Režie: Pavel Koutecký
Miroslav Janek
Kamera: Stano Slušný
Střih: Tonička Janková
Dramaturgie: Hana Jemelíková
Odborný poradce: Vladimír Hanzel
Producent: Jarmila Poláková
Koproducenti: Pavel Strnad
Michael Wolkowitz
Jan Krása
David Dušek

Producent

Film & Sociologie

V koprodukcii

Negativ
Michael Wolkowitz
Studio KV
FTV

Donátor filmu

Dr. Dadja Altenburg-Kohl
Nadace DrAK

Film vznikl za podpory

Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie

Hlavní partner filmu

TV Nova

Partneři filmu

UPP
Soundsquare
All in Agency

Mediální partneři

MF Dnes
Týden
Rádio Frekvence 1
www.tyden.cz
Xantypa
Metropolis
Time In

TVŮRČÍ TÝM

Pavel Koutecký (1956) - V roce 1982 absolvoval pražskou FAMU. V roce 1988 a 91 absolvoval studijní pobyty na National Film and Television School v anglickém Beaconsfieldu. S Film & Sociologie spolupracoval od jejího vzniku. Věnoval se převážně dokumentárnímu filmu, ale experimentování s formou ho dovedlo i k filmu animovanému. Od roku 1991 učil na katedře dokumentární tvorby FAMU, kde vedl jednu z tvůrčích dílen. Většinu ze svých filmů natočil v tvůrčím tandemu s kameramanem Stanem Slušným.

Výběr z filmografie Pavla Pouteckého

Dialog (1981, FAMU absolventský film)

Vždyť přece létat je tak snadné

Maximalisté v mikrosvětě (1985)

Theatrum artis (1986)

Etudy pro elektronový mikroskop (1988)

Místo setkání: Nový Bor (1989)

ÓÓÓ, my se máme (1989)

Amici, tanec s přáteli (1993)

Zánik Československa v parlamentu (1993)

O sportovci (1994)

Kde byl Bill? (1994)

Drahý mistře, Josip Pečnik - architekt Pražského hradu (1996)

Do života (1997)

Po letech II. (1997)

Až na věky (scénář a režie s Michaelou Pavlátovou, 1998)

Vzpomínám, vzpomínáš ...vzpomínáte? (1998)

Chilský deník – cyklus 5 dokumentárních filmů (1999), scénář Jan Burian

Kde je pravda? (1999)

Bornholm - mimo sezónu (2000), , scénář Jan Burian

Žít jako Dán (2000), , scénář Jan Burian

Islandská paměť (2000), , scénář Jan Burian

Hledači pevného bodu (2001)

Proměny Pražského hradu (2004)

Každý rok je v Praze jaro, každý rok je Pražské jaro op.1 (2005)

Pojď blíž, cukrátko (Česko-jihoafrické sny) (2005)

Pot a slzy Pražského jara, op. 2 (2006)

Psáno pro Pražské jaro, op. 3 (film dokončil Jaroslav Hovorka, 2007)

Miroslav Janek (1954) - režisér, kameraman, střiháč, pedagog katedry dokumentu FAMU. Do světa filmu vstoupil v průběhu 70. let řadou pozoruhodných krátkometrážích 16mm filmů. V roce 1980 spolu se svojí ženou, střihačkou a častou spoluautorkou Toničkou, emigroval do USA. Tam pracoval zejména jako střiháč a kameraman. K nejznámějším dokumentům tohoto období patří například filmy Powaqqatsi a Anima Mundi režiséra Geoffreya Reggia, pro které skládal hudbu Philip Glass. V roce 1995 se oba manželé vrátili do Prahy, kde Miroslav Janek režíroval několik autorských filmových dokumentů oceněných na mnoha filmových festivalech (Nespatřené, Barokní opera, Hamsa, já jsem). Jankovy celovečerní dokumenty Bitva o život a Nachové plachty byly uvedeny v kinodistribuci. V roce 2005 byly uvedeny do kinodistribuce jeho snímky Vierka a Chačipe.

Filmografie (výběr):

Powaqqatsi (1988, střih), Nespatřené (1996), Previanti (1999), Hamsa, já jsem (1999), Bitva o život (2000, spolu s R. Vávra a V. Janeček), Nachové plachty (2001), Vierka (2005), Chačipe (2005)

Rozhovor s režisérem Miroslavem Jankem

Co pro Vás znamenala práce na tomto dokumentu?

Práce na tomto dokumentu pro mě znamenala především hodně práce (vzhledem k množství natočeného materiálu), ale taky hodně radosti z práce (vzhledem k charakteru natočeného materiálu).

Když Vás producentka Jarmila Poláková oslovila s nabídkou, abyste film dokončil, co Vás napadlo? Souhlasil jste okamžitě?

Zprvu jsem byl přesvědčen o tom, že je nemyslitelné, abych se filmu ujal. Neměl jsem moc přehled o tom, kdo je kdo v politice, do Čech jsem se vrátil až v roce 96 a navíc se mi zdálo, že takový film vůbec není moje parketa. Jarmila Poláková však byla toho názoru, že moje politická nezátíženost by mohla naopak býti výhodou při zpracovávání Pavlova materiálu. Nakonec jsem tento argument přijal.

Co Vás na tomto projektu nejvíc zajímalo?

Tajemství natočeného materiálu, osobnost prezidenta Havla, možnost návratu do společensko-politické atmosféry určitého období a příležitost se po dlouhé době chopit střiháčského zadání.

Jak probíhala Vaše práce?

Tak jako u každého filmu bylo nejprve nutné se dokonale seznámit s materiálem. Nejprve jsme ho shlédli společně se střihačkou Toničkou, která se poté odebrala do střizny materiál třídit a organizovat a já jsem si to celé ještě jednou projel a detailně zmapoval. A tady nastala neobvyklá zápletka – u každého jiného filmu lze pracovat pouze s vybraným množstvím nejlepších scén a záběrů. Tady to však nebylo možné, protože se nám skoro každá scéna zdála zajímavá či důležitá. Takže bylo nejprve potřeba ustříhat nahrubo téměř vše. Vznikl z toho desetihodinový skicák, ze kterého jsme potom vycházeli. Potom teprve mohl začít běžný proces tvarování, krácení a rytmizování.

Dostal jste nějaký scénář nebo jak vznikla současná podoba filmu?

Žádný scénář na tento film neexistoval, ani existovat nemohl. Pavel Koutecký zvolil metodu takzvaně observační, to znamená, že zaznamenával právě probíhající scénu, aniž by do děje zasahoval. Pochopitelně jsem se pídil po jakýchkoliv jeho poznámkách ke střihu a vyslychal jsem jeho spolupracovníky. Všechno ale nasvědčovalo tomu, že se Pavel do

střížny teprve chystal, že ještě neměl jasně definovaný plán. Museli jsme se tedy spolehnout na to, že si natočený materiál sám řekne o způsob zpracování.

Sledoval jste projekt předtím, než jste na něm začal pracovat? Mluvil jste o něm někdy s Pavlem Kouteckým?

O projektu jsem samozřejmě věděl, ale Pavel o tom moc nemluvil. Vzpomínám si jen na jednu debatu, ale ta se týkala pouze technologických postupů postprodukce.

Co považujete za nejsložitější v práci na tomto filmu?

Nejsložitější bylo zkrátit film na požadovanou délku a přitom zachovat smysluplnost jeho obsahu.

Jaké bylo Vaše první setkání s Václavem Havlem? Znali jste se již dříve?

Setkali jsme se v kavárně hotelu Pupp a bylo to takzvaně milé setkání. Předtím jsem se s Václavem Havlem párkrát setkal na sklonku sedmdesátých let v rámci různých pololegálních kulturních akcí.

Máte ve filmu nějaké oblíbené scény?

Ano. Mám ve filmu 35 oblíbených scén. A mimo film asi dvakrát tolik.

Co považujete pro diváky za nejzajímavější?

Možnost poznat osobnost VH jinak, než z televizních zpráv či z denního tisku, možnost návratu do jistého období našich moderních dějin, možnost nahlédnout do zákulisí prezidentské funkce.

V čem podle Vás tkví hlavní výjimečnost tohoto filmu?

V intimním pohledu na osobnost VH a v jedinečné možnosti náhledu do české politické kuchyně.

Sledoval jste práci Pavla Kouteckého? Co Vás na ní zajímalo?

Filmy Pavla Kouteckého jsem sledoval a nejvíce mě zaujala jeho neustálá formální hravost, jeho filmařina. A samozřejmě i společenská angažovanost jeho námětů.

Rozhovor s producentkou filmu Občan Havel Jarmilou Polákovou ze společnosti Film & Sociologie

Kdy poprvé vznikla myšlenka začít natáčet filmu a kdo s ní přišel?

To je už tak dávno, že si nejsem úplně jistá. Pavla Kouteckého lákalo někoho v bouřlivé době roku 1991 točit časosběrně. Ve vysoké politice se ocitli lidé z nejrůznějších profesí. Co to s nimi udělá? Václav Havel – dramatik, literát, kritik politické moci se najednou stal představitel státu. S nápadem přišel asi Pavel a díky blízkým kontaktům s Václavem Havlem jsme se snadno domluvili.

Zaujal tento nápad Václava Havla hned nebo jste ho museli přesvědčovat? Jak se s ním spolupracovalo?

Nápad, že by byly autenticky zachyceny určité události přivítal. Navíc nás s Pavlem Kouteckým doporučil Andrej Krob a zaručil se, že gentlemanskou domluvu, okamžité nezveřejňování natočeného materiálu, dodržíme.

Podrobné domlouvání, co bychom si rádi přišli natočit, pak probíhalo přes Vladimíra Hanzela a to byla výborná spolupráce. I když se totiž během let tým kolem Václava Havla měnil, Vladimír Hanzel zůstával a vždy přesvědčil nové spolupracovníky, že budeme točit dál. Takové spojení bylo pro natáčení klíčové.

Jak jste vybírali události, které zaznamenávat? Kdo měl poslední slovo? Bylo něco, co si pan prezident nepřál, abyste natáčeli?

Události si Pavel Koutecký vybíral podle programu VH. Ze začátku to byly vytipované věci – co by mohlo být zajímavé. Časem si již vybíral, aby mu nové události zapadaly do určité koncepce. Někdy Vladimír Hanzel volal Pavlovi - Přijďte točit - a Pavel byl třeba v zahraničí nebo se také stalo, že jsme neměli dost peněz. Myslím, že častěji než Václav Havel odmítli natáčení lidé, se kterými právě jednal. Ale na tuto otázku by nejlépe odpověděl sám Pavel Koutecký.

Pamatujete si, kdy a co jste točili poprvé a co naposledy?

První natáčení... to je také otázka pro Pavla. Ale já se podívám do záznamů. Byla to návštěva Václava Havla, tehdy opravdu občana - neprezidenta - přátel v Bratislavě - divadlo, PENclub... Poslední - to byl leden 2005 Hradec Králové divadelní představení Vyrozumění v režii Andreje Kroba, po představení bylo setkání s herci. To si pamatuji dobře, na natáčení jsem byla.

Měl Pavel Koutecký předem připravený nějaký scénář?

Pavel měl promyšlený způsob natáčení a to se ukázalo z mnoha hledisek geniální. Natáčeli události tak jak se odehrávaly před kamerou, nijak nezasahovali otázkami nebo žádostmi – můžete jít trochu doprava, tam bude lepší světlo- . Odborně se této metodě říká observační. Režisér je tichým pozorovatelem děje, který se odehrává před kamerou a dává jen pokyn kdy se má spustit kamera a kdy vypnout. Vyžaduje to velké soustředění a koncentraci v průběhu natáčení. Točilo se na film, což nebylo levné a tak kamera nemohla být zapnutá stále.

Scénář pak postupně vyplynul z toho, které situace si Pavel vybral pro natáčení. Scénář psal opravu život sám.

Kolik hodin jste celkem natočili?

45 hodin na film něco je na video . Celkem asi 70 hodin.

Je spočítáno kolik událostí bylo zaznamenáno? A kolik dnů jste celkem natáčeli?

Točilo se přes 160 dnů a je natočeno asi 90 událostí.

Co vše diváci uvidí? Jak bude využit ostatní materiál?

Zatím uvidí to co se vešlo do dvouhodinového celovečerního filmu. Od rozhodnutí kandidovat na českého prezidenta po poslední den ve funkci prezidenta. Vznikne ještě televizní série 4hodinových filmů.

Po smrti Pavla Kouteckého práci na filmu převzali Míra a Tonička Jankovi. Proč padla volba na ně?

Po dlouhém rozvažování a mnoha schůzkách s mnoha lidmi a několika režiséry jsem nabyla přesvědčení, že budou mít dostatek trpělivosti k natočenému materiálu najít vlastní vztah. Najdou takový klíč k postavení filmu, který by nebyl v zásadním rozporu s filmovým cítěním Pavla Kouteckého.

Bylo těžké vybrat, co do filmu vybrat a co ne? Kdo všechno do toho zasahoval? Panovala shoda?

Bylo to těžké.

Pouštěli jste průběžně film Václavu Havlovi? Zasahoval do střihu?

Film viděl dvakrát, jednou na začátku léta 2007 - verzi 3,5 hodiny a pak 2,5 hodiny a vždy se dobře bavil. Do střihu nezasahoval.

Co si myslíte, že diváky nejvíce překvapí, zaujme?

Už to sama těžko posuzuji. Myslím, že otevřenost a pocit, že jste sám jako divák přítomen dané události, bezprostřednost.

Máte informace, zda existuje nějaký podobný projekt o jiném prezidentovi?

Neslyšela jsem o tom, že by se nějaký politik nechal tak autenticky a tak rozsáhle natočit.

Kde plánujete zahraniční premiéru?

Rádi bychom na nějakém zahraničním festivalu, ale zaleží na jejich výběru.

Jak jste film financovali?

Těžko, přišla jsem o spoustu iluzí. Částečně jsme projekt financovali sami – společnost Film & Sociologie. Na konci devadesátých let jsme dostali podporu z fondu kinematografie. V roce 2006 se objevil zážrak v podobě donátorky paní Dr. Dadji Altenburg-Kohl a pak koproducenti. Zkušený producent Pavel Strnad, který se podíval na kousek materiálu a řekl: „jdu do toho“. A americký koproducent Michael Wolkowitz. Vždy, když bylo nejhůř v průběhu natáčení, film podržela výkonná produkce Jan Krása.

Václav Havel k filmu Občan Havel

Pamatujete si, jak vznikl poprvé nápad natáčení filmu o Vás a kdo Vás s nápadem oslovil?

Pokud se dobře pamatuji, byl to nápad Pavla Kouteckého, který natáčel dokumenty mě se nějak dotýkající již v době Česko-Slovenské federace. V druhé polovině roku 1992, kdy jsem prezidentskou funkci nevykonával, mě s nápadem seznámili můj tajemník Vladimír Hanzel a jeho žena Jarmila Poláková.

Byl jste hned pro nebo jste zvažoval a co Vás přesvědčilo? Jak se tvářili lidé kolem vás (spolupracovníci, poradci, politici) na to, že jsou filmováni?

Přesvědčovat mě nikdo nemusel, přivítal jsem to. Ale je pravda, že jsem vůbec netušil, co to všechno bude znamenat. Pokud Pavel Koutecký natáčel interní porady, bylo to v pořádku. Mí spolupracovníci byli se vším smířeni a zavládl duch vzájemné tolerance a přátelské symbiózy. Pokud ovšem natáčel rozmanitá politická setkání, bylo nutné, abych nejprve získal souhlas mých politických partnerů. Obvykle to nebyl problém, někdy ale do toho promlouvaly ochranky, protokoly a občasná žárlivost, že Kouteckého štáb může být přítomen, kde ostatní být nemohou.

Podle jakého systému jste vybírali, co se natočí? Zasahoval jste do výběru?

Kouteckého štáb byl ve spojení s mými spolupracovníky a ti mu předem vytipovali akce, které by mohly být pro dokument zajímavé. Z nich si pak Pavel Koutecký vybíral.

Nastaly okamžiky, kdy vám bylo líto, že to či ono nemohlo být natočeno, protože třeba váš politický partner si filmování nepřál?

Dodnes mě mrzí, že nebylo možné dokumentovat jednání pražského summitu NATO v roce 2002. Bylo to však víc než pochopitelné.

A byly naopak okamžiky, kdy jste si říkal, že by bylo lepší je natočit?

Nejspíš byly, ale na žádné takové si už nevzpomínám.

Film budí dojem, že jste na kameru často zapomínal, že jste si na ni zvykl tak, že jste ani nevěděl, že tam je. Bylo to tak?

Ano, je to tak. Bylo to už zmíněnou přátelskou atmosférou, která obvykle nebývá s politickým prostředím spojována. Celý štáb se stal přirozeným průvodcem některých jednání a dokázal svou práci dělat tak přirozeně a ohleduplně, že jsme po chvíli zcela zapomínali na jeho přítomnost všichni. Dnes to vidím jako jeden z klíčů k úspěchu filmu.

Jste rád za některé záběry, že se díky Pavlu Kouteckému a jeho týmu zachovaly?

Samozřejmě, všechno se mi živě vybavuje. Mě samotnému pomáhají vidět některé momenty jinak. Pokud jsem byl v zajetí prezidentského shonu, mnohé z toho jsem kolem sebe ani neměl možnost reflektovat tak, jak je dokumentuje filmový záznam.

Co jste si říkal po té, co jste viděl první sestřih filmu? Jak se vám filmový Havel líbil?

Doufám, že se neptáte, jak se v něm líbím sám sobě? Pokud ale myslíte filmový dokument, ten se mi líbil od samého počátku. Byl jsem si však vědom, že první sestřih je polotovar, k němuž se nelze vyjadřovat. To jako autor velmi dobře znám a ctím to. Vůbec jsem do toho nezasahoval a dal jsem tvůrcům plnou důvěru.

Jak film vnímáte? Jako politický dokument nebo jako příběh plný emocí?

Především jako ojedinělý dokument a to dokonce ve světovém měřítku. Nevím, že by něco podobného někde vzniklo. Byly samozřejmě natočeny dokumenty na politickou objednávku

předvolebních kampaní, ale takto svobodně dokumentovat politické zákulisí je zcela ojedinělé.

Co vy osobně považujete ve filmu pro diváky nejzajímavější?

Nejsem si jist, zda to právě já mohu posoudit, ale věřím, že ocení originalitu i fakt, že si to dokumentovaný i dokumentarista vzájemně nekazili, i když k tomu měli bezpočet důvodů a velmi stresujících příležitostí.

Rozhovor s odborným poradcem filmu a bývalým dlouholetým tajemníkem prezidenta Václava Havla Vladimírem Hanzelem

Vladimír Hanzel – tajemník prezidenta republiky a ředitel Sekretariátu prezidenta republiky. V letech 1989-2003 patřil k nejbližším spolupracovníkům Václava Havla. V období 2003-2006 byl vrchním ředitelem kabinetu ministryně školství, mládeže a tělovýchovy Petry Buzkové. Od roku 2006 je ředitelem Vzdělávacího a kulturního centra Židovského muzea v Praze. Prošel pestrou řadou zaměstnání: byl řidičem tramvají, uklízečem na Fakultě stavební ČVUT, prodavačem ve stánku Národního muzea, ale také programátorem počítačů, matematikem-analytikem, hudebním publicistou a kritikem. Je autorem knihy Zrychlený tep dějin s přepisy autentických nahrávek z jednání opozice se státní mocí v roce 1989.

Jak vznikl nápad natáčení filmu o VH?

S nápadem přišel Pavel Koutecký někdy v průběhu září 1992. Projednal to nejdřív s Jarmilou Polákovou, Andrejem Krobem a se mnou. Teda měl spíš na mne dotaz, zda je to možné a zda mu v tom budu nápomocen. Souhlasil jsem. Jelikož jsem byl tvůrcem neprezidentského programu Václava Havla, zařadil jsem do tohoto programu na čtvrtek 24. září 1992 půlhodinovou schůzku, na níž jsme byli čtyři: PP (pozn.: zkratka pan prezident, užívaná v programu Václava Havla), P. Koutecký, Andrej Krob a já. Andrej byl do věci zasvěcen, podporoval ji, měl Václavovu důvěru, takže při počáteční domluvě byl velice důležitý. Tehdy se to vše upeklo. Samozřejmě jsem to před onou schůzkou s Václavem probíral. On to od první chvíle velice uvítal. Velkou roli hrál fakt, že znal Kouteckého filmy, líbily se mu a byl tím, že by Pavel točil dlouhodobý sběrák ze zákulisí prezidentování, docela nadšený. A to nadšení ho vlastně nikdy neopustilo.

Vzpomenete si na první a poslední natáčecí den?

První natáčení proběhlo v den státního svátku ČSFR 28. října 1992 - položení kytičky k pomníku sv. Václava na Václavském náměstí.

"Mým" posledním natáčecím dnem, přesněji posledním dnem, který jsem s Pavlem Kouteckým domluvil a realizoval, byl současně posledním dnem prezidenta Havla v úřadě, 2. února 2003. Natáčeli loučení s nejbližšími spolupracovníky, s Hradní stráží, až nakonec o půlnoci svěšování prezidentské vlajky na Hradě - manželé Havlovi to sledovali z Hradčanského náměstí. Pavel Koutecký ještě točil prezidenta několikrát po jeho odchodu z úřadu, ale to už pak šlo mimo mne, takže o tom přehled nemám.

Byly některé okamžiky, kdy jste si říkal, tak tady ten štáb nemá co dělat?

Nebyly. Naopak, děly se mnohokrát věci, u nichž mi Koutecký chyběl.

Vzpomenete si na nějaké okamžiky nebo události, kdy vám bylo líto, že to či ono nemohlo být natočeno, protože si to někdo ze zúčastněných nepřál?

Samozřejmě - byla to veškerá jednání s Václavem Klausem, ale i s jinými politiky. Ale někdy "zlobili" i nepolitici. Vzpomínám si, jak Lou Reed, který přijel navštívit prezidenta v Lánech, velmi vzdoroval, aby byl natáčen s prezidentem.

Film budí dojem, že pan prezident, ale i další, na kameru často zapomínali, že jste si na ni zvykli tak, že jste ani nevěděli, že tam je. Bylo to tak?

Ano, přesně tak. Když točil Pavel Koutecký nebo fotil Pavel Štecha, úplně jsme přestali vnímat, že nás někdo zaznamenává.

Jak film vnímáte? Jako politický dokument nebo jako příběh plný emocí?

Je to především příběh lidský, přesněji příběh člověka, který se dostane podivnou osudovou přesmyčkou téměř ze dne na den do nejvyšších politických sfér, aniž předtím prošel jakoukoli politickou přípravou. A příběh lidí kolem něj, kteří se tam ocitli spolu s ním..

Co vy osobně považujete ve filmu pro diváky nejzajímavější?

Pro někoho budou atraktivní "bulvární" záběry prezidenta se spuštěnými kalhotami či neslušná slova jím vyřčená, pro jiné je tu zajímavá možnost sledovat myšlenkové postupy Václava Havla, další zaujme jeho smysl pro humor nebo až neskutečné puntičkářství.

Rozhovor s Ivanem Medkem, bývalým kancléřem prezidenta Václava Havla

Ivan Medek – ředitel odboru vnitřní politiky Kanceláře prezidenta republiky (1993-1996) a kancléř (1996-2000). Původní profesí hudební publicista, teoretik a kritik, později signatář Charty 77, sanitář v Nemocnici Na Františku, umývač nádobí a šatnář v restauraci Pod Kinskou, vídeňský dopisovatel Hlasu Ameriky a spolupracovník Svobodné Evropy. Po roce 1989 se stal poradcem České filharmonie i ministra kultury, předsedou Federální rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Dnes v důchodu.

Pamatujete si, při jaké příležitosti jste se poprvé setkal se štábem Pavla Kouteckého?

Při některé z „polévek“.

Vzpomenete si na nějaké okamžiky nebo události, kdy vám bylo líto, že to či ono nemohlo být natočeno, protože si to někdo ze zúčastněných nepřál?

Nevím, že by se kdy něco takového stalo.

Byly některé okamžiky, kdy jste si říkal, tak tady ten štáb nemá co dělat?

Ne.

Film budí dojem, že pan prezident, ale i další, na kameru často zapomínali, že jste si na ni zvykli tak, že jste ani nevěděli, že tam je. Bylo to tak?

V podstatě ano.

Jak film vnímáte? Jako politický dokument nebo jako příběh plný emocí?

Jako příběh.

Co vy osobně považujete ve filmu pro diváky nejzajímavější?

Václava Havla jako člověka.

Rozhovor s Ivem Mathé, bývalým kancléřem prezidenta Václava Havla

Pamatujete si, při jaké příležitosti jste se poprvé setkal se štábem Pavla Kouteckého?
Nepamatuji, ale rozhodně dávno před mým příchodem na Hrad. O projektu jsem dobře věděl, jeho autory včetně Pavla Kouteckého jsem léta znal a všude potkával. Často jsem jen sledoval, jak může s kamerou leckam, kam se nedostaly štáby České televize, na níž mi tehdy dost záleželo. V té době jsem však netušil - nebo si spíš nedokázal představit - co má vlastně vzniknout.

Byly některé okamžiky, kdy jste si říkal, tak tady ten štáb nemá co dělat?
Kromě již popsaných momentů, kdy jsem Kouteckému spíš záviděl, jsem si přítomnost kamery a mikrofonu později, při působení v Kanceláři prezidenta vždy uvědomoval, možná na rozdíl od ostatních. Proto jsem byl ostražitější, avšak takřka nikdy proti přítomnosti štábu neprotestoval. A ty výjimky měly oporu v zákonu: když jsme se rozpovídali o tématech, která byla takzvaně tajná.

Vzpomenete si na nějaké okamžiky nebo události, kdy vám bylo líto, že to či ono nemohlo být natočeno, protože si to někdo ze zúčastněných nepřál?
Nesouhlas několika mála lidí, zejména politiků, bylo třeba respektovat. S jejich pardonem by byl hrubý materiál jistě bohatší. I tak však pochopitelně zůstalo natočeno a nepoužito hodně sekvencí a záběrů, kterých je mi líto, neboť se do sestřihu nevešly. Snad se objeví v nějaké další verzi.

Film budí dojem, že pan prezident, ale i další, na kameru často zapomínali, že jste si na ni zvykli tak, že jste ani nevěděli, že tam je. Bylo to tak?
Byli mezi námi tací, kteří jsou si přítomnosti objektivu v místnosti vědomi vždy, byli tací, kteří na něj dokázali zapomenout.

Jak film vnímáte? Jako politický dokument nebo jako příběh plný emocí?
Film Občan Havel se vymyká žánrům. Hraný sice není, ale náboj má místy větší než dlouho psané drama. Není ani pouhým dokumentem, a zdaleka nikoli "jen" politickým.

Co vy osobně považujete ve filmu pro diváky nejzajímavější?
Václava Havla.

Rozhovor s Ladislavem Špačkem, bývalým mluvčím a ředitelem tiskového odboru Kanceláře prezidenta republiky

Ladislav Špaček – mluvčí prezidenta republiky a ředitel Tiskového odboru Kanceláře prezidenta republiky (1993-2003). Původní profesí pedagog. Od roku 1990 pracoval v Československé televizi. Během svého působení na Pražském hradě navštívil spolu s prezidentem Havlem přes padesát zemí světa a absolvoval stovky společenských událostí na nejrůznějších úrovních. Je spoluautorem a protagonistou televizních seriálů Etiketa a Světáci, autorem knih Etiketa, Velká kniha etikety a Slon v porcelánu aneb Jak se neztratit v labyrintu etikety.

Bylo nutné VH k realizaci natáčení přesvědčovat, nebo jste naopak chtěli chránit jeho soukromí?

My jsme přirozeně chránili prezidentovo soukromí, aby měl čas na relaxaci, nabrání sil, psaní a přemýšlení. Jinak byl stále ve světle reflektorů, kamkoli přišel, mířily na něj objektivy fotoaparátů a kamer, všude mikrofony, nastražené uši. Tohle bylo ale něco jiného. Věděli jsme – a Pavlovi jsme v tom bezmezně důvěřovali – že to, co natočí, nespatří světlo světa, dokud bude Václav Havel ve funkci, aby mu to politicky neublížilo. Počítali jsme s tím, a tak zněla dohoda s FaS, že materiál bude chráněn před zneužitím a že bude zpracován až po ukončení prezidentova mandátu.

Jak probíhala samotná realizace – výběr událostí, účast na akcích apod.

Leccos bylo už zaběhané, například účast na poradách, tzv. polévkách (kde se zpočátku jedla opravdu jenom polévka, teprve později jsme si vybojovali alespoň salát), nebo oficiálních akcích. Pak ale byla v programu řada událostí, u kterých jsme si řekli, že tohle by mohlo být pro Pavla zajímavé, třeba některé cesty, soukromá setkání nebo oslavy, povolební vyjednávání, politické debaty v době krizí, procházky po městě. Tento tip obvykle vycházel buď od prezidenta, nebo Vladimíra Hanzela, jeho tajemníka. Ostatní už bylo na mně, tedy přesvědčit ostatní účastníky jednání, aby štáb tolerovali, postarat se členy štábu, zařídit jim vstupy do všech střežených prostor, vyjednat s ochrankou, co mohou a nemohou.

Vzpomenete si na první a poslední natáčecí den?

Ne, bylo jich tolik, že jsem je nestačil ukládat do paměti. Byla to hektická doba a dělali jsme deset věcí najednou, přítomnost štábu Pavla Kouteckého byla jen jednou z nich.

Byly některé okamžiky, kdy jste si říkal, tak tady ten štáb nemá co dělat?

Jaképak některé – to byly téměř všechny! Teď myslím politická jednání, důvěrné debaty, hodnocení ostatních politiků, plánování strategických kroků vůči politickým stranám, mediální reakce, tohle všechno zaznamenávat byl pokus o politickou sebevraždu. V některých vypjatých obdobích, třeba kolem podzimní krize v roce 1997, kdy se Klausovi rozpadla vláda i strana, musel podat demisi a na dlouhá léta skončila vláda pravice, by stačilo, aby se ven dostaly tři minuty záznamu, a prezidenta by to mohlo stát křeslo. Balancovali jsme na ostří nože, bylo nás opravdu velmi málo těch, kteří chtěli uchovat doklad o skutečné tváři prvního demokratického prezidenta nové doby. Naprostá většina ostatních spolupracovníků viděla spíše ta rizika a obávala se jich. Přiznám se, že jsem kvůli tomuto filmu občas špatně spal.

Vzpomenete si na nějaké okamžiky nebo události, kdy vám bylo líto, že to či ono nemohlo být natočeno, protože si to někdo ze zúčastněných nepřál?

Všechna jednání s Václavem Klausem v době, kdy byl předsedou vlády. Zvláště jeho pravidelné návštěvy ve středy po zasedání vlády, to byla mistrovská ukázka brilantní vyjednávací taktiky, širokého repertoáru psychologických a komunikačních nástrojů, které plachého a nadbytečně slušného Václava Havla dostávaly do defenzívy. Ale Klaus by přirozeně nikdy nepřipustil natáčení takového rozhovoru. Nejen kvůli diskrétnosti rozhovorů,

ale taky neměl motivaci, jakou jsme měli my. Nechápal natáčení jako pokus o zachycení klíčových událostí novodobé historie a proč by měl dělat něco k větší slávě Havlově?

Film budí dojem, že pan prezident, ale i další, na kameru často zapomínali, že jste si na ni zvykli tak, že jste ani nevěděli, že tam je. Bylo to tak?

To je důkaz skvělé práce obou hlavních tvůrců filmu, že to tak na diváka působí. Bylo tomu přesně naopak. V přítomnosti kamery se všichni stáhli a mlčeli. Všimněte si, jak málo je tam výroků prezidentových spolupracovníků. Jistě, jde především o prezidenta, ale autoři by přivítali, kdyby měli natočeny konfrontace mezi ním a jeho týmem. Mají jich nepatrné množství, protože nikdo neměl zájem prezentovat své myšlenky, námítky, stanoviska veřejnosti. Sloužili jsme prezidentovi a všechny naše výroky byly určeny jemu, ne divákům. Debaty v přítomnosti kamery byly mnohem chudší než jindy a mnohdy ztrácely význam. Všimněte si, že jsou tam lidé, kteří za celý film neřeknou téměř ani jedinou větu.

Jak film vnímáte? Jako politický dokument nebo jako příběh plný emocí?

Jako politický dokument. Měl jsem na starosti Kouteckého štáb, podepisoval jsem smlouvu s FaS o podmínkách natáčení, přesvědčoval jsem ostatní kolegy, aby filmaře na Hradě strpěli. A to především proto, aby zůstal po Václavu Havlovi dokument o jeho práci, povaze, o politickém stylu, o politických událostech a konfrontacích doby. Emoce mě nezajímaly, kvůli nim bych nevystavoval Václava Havla takovému riziku. To až jsem viděl výsledek, film, který dvojice Koutecký-Janek vytvořila, jsem si uvědomil, jaký je další rozměr tohoto díla – bezprostřednost, síla autenticity, emoce, které v divákovi vyvolává.

Co vy osobně považujete ve filmu pro diváky nejzajímavější?

Ten film je jako stroj času – vracíme se zpátky o patnáct let a prožíváme všechno znovu. Divák si vybavuje události, které si ještě pamatuje, volby, politické krize, osoby, které už dávno zmizely ze scény, ale to jen divák-analytik. Naprostá většina diváků bude stržena osobností Václava Havla, jeho humorem, vtipem, otevřeností, ale i smutkem, únavou, bezradností. Poznává Havla jako člověka, to je cenný dar, protože Václav Havel nebyl jen jakýsi vrchní ouřada státu, to by nebyl uctíván a milován celým světem, ale výjimečnou osobností přelomové epochy evropských dějin.

Rozhovor s Annou Freimanovou, bývalou tajemnicí prezidenta Václava Havla

Anna Freimanová – tajemnice prezidenta republiky, povoláním knihovnice, asistentka režie v divadle Na zábradlí, pracovnice divadelního oddělení Národního muzea a Městské knihovny v Praze, editorka samizdatových edicí, zejména časopisu O divadle. Nyní pracuje v České televizi. Spoluzaložila divadelní a literární agenturu AURA-PONT. V Nadaci Alfréda Radoka působí od jejího založení v roce 1991.

Pamatujete si, jak vznikl nápad natáčení filmu o VH?

Přímo u zrodu tohoto šťastného nápadu jsem osobně nebyla. Pamatuji se jen, jak mě o něm Vláďa Hanzel, tehdejší prezidentův tajemník, kolega, s nímž jsem seděla v jedné kanceláři, informoval a jak se hned nadšeně pustil do jeho organizování a realizace. Byla jsem pochopitelně nadšena, ale že to vydrží tak dlouho – to mě vůbec nenapadlo.

Vzpomenete si na první a poslední natáčecí den?

Nejspíš to pro mě byl jeden z ostrých ranních prezidentových startů, který jsem od svého psacího stolu pozorovala: Poklidnou pracovní ranní atmosféru na Rašínově nábřeží zruší bouchnutí dveří od bytu ve třetím patře a prezident jako každý den vráží do otevřených dveří naší kanceláře v přízemí: ahoj, co se děje, co je nového? Poprvé za ním vidím vláť Kouteckého štáb, který šikovně a soustředěně kopíruje prezidentovy pohyby a spiklenecky se na nás culí, culí se i prezident. Zpočátku to bylo trochu nezvyklé, rozpaky ze situace zdánlivě nepatřičné jsme řešili žertem, časem jsme si zvykli a štáb v akci jsme nevnímali.

Byly některé okamžiky, kdy jste si říkala, tak tady ten štáb nemá co dělat?

Pravda je, že některé okamžiky byly opravdu vypjaté, ne vždy byli všichni v dobré kondici a naopak někdy někdo kondici ladil pro kamery. Ne ovšem prezident, ten je velmi otevřený a díky tomu je ve filmu zaznamenám v nejrůznějších situacích a náladách, které nemusí vždy korespondovat s některými představami o upjaté důstojnosti hlavy státu. Pavel Koutecký byl velice taktní, a pokud si dobře pamatuji, sám sebe a štáb vylučoval z takových bodů programu, kdy cítil, že jde o citlivé a výsostně soukromé záležitosti. Nestávalo se to často. Ostatně, Vladimír Hanzel ty věci také hlídal, zvláště v době, kdy byl Václav nemocen.

Vzpomenete si na nějaké okamžiky nebo události, kdy vám bylo líto, že to či ono nemohlo být natočeno, protože si to někdo ze zúčastněných nepřál?

Konkrétně si už nevzpomínám. Bývala jsem většinou u kulturních a soukromějších akcí, při nichž problémy nebývaly.

Film budí dojem, že pan prezident, ale i další, na kameru často zapomínali, že jste si na ni zvykli tak, že jste ani nevěděli, že tam je. Bylo to tak?

Kameru, za kterou stáli naši kamarádi, se kterými jsme se vídali i mimo natáčení, kteří patřili takříkajíc do naší party, jsme časem už opravdu nevnímali. Byli prostě členy týmu.

Jak film vnímáte? Jako politický dokument nebo jako příběh plný emocí?

Zatím jsem viděla jen širší verzi, na výsledný tvar se teprve těším.

Pro mě je to především osobní záležitost jako všechno, co je spojeno s Havlovými. Měli jsme s mužem to štěstí být u toho, když celá tuhá 70. a 80. léta posouvali Olga a Václav věci dopředu, byli v centru všeho, co tehdy mělo nějaký smysl, tmelili různorodou společnost kolem sebe a šířili optimistickou náladu, ačkoliv oni sami měli své problémy a bolesti. Tehdejší režim prezentoval Václava a jeho okolí jako zrádce a strašidla. V 90. letech už byli Havlovi sice mediálními hvězdami, ale obraz to byl falešný a po sňatku Václava s Dášou a v období jeho několikanásobného těžkého onemocnění dokonce štvavý. Pavel Koutecký se

svým štábem a později Miroslav a Tonička Jankovi podle mě dokázali otevřít havlovský mýtus reality.

Co vy osobně považujete ve filmu pro diváky nejzajímavější?

Vnímám ten film nejen jako záznam událostí, ale také nezobrazitelných jevů jako je síla osobnosti (nejedné), atmosféra, energie, fluidum, které nás všechny tenkrát na Hradě nabíjelo a přes všechny potíže a nedorozumění drželo a drží pohromadě dodnes. Stále víc a víc si myslím, že alespoň částečně sdělitelné je to pouze takovýmto citlivým dokumentárním záznamem.

Rozhovor s Miroslavem Sklenářem, bývalým ředitelem KPR

Miroslav Sklenář – ředitel Protokolu Kanceláře prezidenta republiky (1996-2003). Během působení na Hradě vedl týmy pro přípravu nejrůznějších cest, návštěv a akcí. Koordinoval pracovníky Kanceláře prezidenta republiky, poslanecké sněmovny, senátu, úřadu vlády, ministerstev, Policie České republiky a orgánů samosprávy, aby tyto akce proběhly na výbornou. Často šlo o to zvládnout a sladit několik stovek, spíše tisíců lidí. Dnes pracuje jako zástupce ředitele Magistrátu hlavního města Prahy pověřený řízením odborů public relations a zahraničních vztahů.

Pamatujete si, při jaké příležitosti jste se poprvé setkal se štábem Pavla Kouteckého?

To si opravdu nepamatuji. Pracoval jsem v Kanceláři prezidenta od 1. 9. 1993 a od samého počátku jsem vnímal přítomnost Pavla Kouteckého a jeho lidí jako něco naprosto přirozeného, vnímal jsem je jako součást našeho týmu.

Vzpomenete si na nějaké okamžiky nebo události, kdy vám bylo líto, že to či ono nemohlo být natočeno, protože si to někdo ze zúčastněných nepřál?

To ne, nesetkal jsem se osobně s tím, že by si někdo výslovně nepřál účast štábu Pavla Kouteckého. Naopak jsem si někdy sám říkal, že je škoda, že právě teď tady štáb není, že právě teď jde o zajímavou situaci, která by se do výsledného díla určitě hodila.

Byly některé okamžiky, kdy jste si říkal, tak tady ten štáb nemá co dělat?

Ano, probíhala často velmi citlivá politická jednání a přesto, že byli všichni účastníci ujištěni, že dokument bude ve své finální verzi hotov za několik let, říkal jsem si, jestli počet let je dostatečný, aby všechny natočené informace mohly být zveřejněny ve veškeré své nahotě, aby jejich vyznění nebylo pro nezúčastněné nepochopitelné a nikoho nepoškozující. Bez znalosti kontextu mohou některé věci působit velmi zavádějícím způsobem.

Film budí dojem, že pan prezident, ale i další, na kameru často zapomínali, že jste si na ni zvykli tak, že jste ani nevěděli, že tam je. Bylo to tak?

Můj osobní pocit je, že jsme kameru všichni neustále vnímali a až na malé výjimky jsme si její přítomnosti velmi pečlivě všímali.

Jak film vnímáte? Jako politický dokument nebo jako příběh plný emocí?

Pro mně osobně je film historií krásných 10 let mého života a беру ho tedy automaticky velmi subjektivně a tedy jako plný velmi pozitivních emocí. Současně jsem ale hluboce přesvědčen, že jde o velmi zajímavou informaci a zprávu o nejmodernějších českých dějinách konce 20. století.

Co vy osobně považujete ve filmu pro diváky nejzajímavější?

Asi míru upřímnosti, se kterou se divák může setkat. Veškerá vyjádření jsou skutečně autentická, divák vidí, že Václav Havel, přestože byl prezidentem republiky 13 let, je naprosto normální člověk.

Dále mimo jiné diváci ve filmu uvidí:

Václav Klaus – předseda vlády ČR (1992-1998), předseda Poslanecké sněmovny ČR (1998-2002).

Miloš Zeman – předseda Poslanecké sněmovny ČR (1996-1998), předseda vlády ČR (1998-2002).

Bill Clinton – prezident USA (1993-2001).

Jacques Chirac – prezident Francouzské republiky (1995-2007).

Madeleine Albright – velvyslankyně USA v OSN (1993-1997), ministryně zahraničí USA (1997-2001), Češka, která řídila světovou diplomacii.

Egon Ditmar – ředitel Protokolu KPR (1992-1996). Se svými spolupracovníky měl na starosti organizaci programu prezidenta, jeho cesty domácí i zahraniční, stejně tak i oficiální návštěvy hlav států. Autor řady různých státních ceremoniálů. Před rokem 1989 sociolog, dnes působí v cestovním ruchu.

Pavel Fišer – ředitel Politického odboru Kanceláře prezidenta republiky (1999-2003), dnes mimořádný a zplnomocněný velvyslanec ČR ve Francii. Před svým angažmá na Pražském hradě působil jako zástupce ředitele Institutu komunikace, osobní sekretář biskupa Františka Lobkowicze, učitel francouzštiny a dělník geofyzikálního průzkumu.

Antonín Maněna – velitel Hradní policie, který se s manželi Havlovými seznámil ještě před Chartou 77 a půjčoval si od nich samizdaty. Po zatčení Václava Havla pomáhal jeho ženě Olze a ta jej také v roce 1991 přesvědčila, aby se stal velitelem Hradní policie. A tak opustil opravy továrních komínů a na Hradě zůstal deset let. O ochranu ústavních činitelů se stará dodnes.

Eliška Fučíková – ředitelka Památkového odboru Kanceláře prezidenta republiky. Je členkou vědecké rady Národního památkového ústavu, Institutu restaurování a konservačních technik v Litomyšli, Národního komitétu dějin umění a byra Mezinárodního komitétu dějin umění. Publikuje v našich a zahraničních odborných časopisech, je autorkou samostatných knižních publikací a katalogů výstav.

Pavel Řechtáček – číšník a kuchař prezidenta republiky

fenka Ďula - střední knírač manželů Olgy a Václava Havlových. Ďula (1990 - 2002) získala jméno podle Gyuly Horna, maďarského ministra zahraničí (1989-1994) a pozdějšího předsedy maďarské vlády (1994 - 1998). Po smrti Olgy H. v lednu 1996 až do konce svých dnů žila u paní Zdenky Lankové, někdejší hospodyně Havlových a hradní aranžérky květin.

boxerka Šugr - fenka, kterou si do nového manželství přivedla Dagmar Veškrnová. Jméno Šugr (1991 - 2006) bylo inspirováno slavnou rolí Marilyn Monroe ve filmu Někdo to rád horké. Její dcera **Madlenka** (*1997) byla pojmenována podle další slavné Američanky, Madeleine Albright (viz níže).

Film & Sociologie

Filmové dokumenty se stávají stále oblíbenějším formátem – patří jim televizní večery, dostávají se čím dál tím více na plátna kin. Film & Sociologie (vznikla v roce 1991) je u nás - a možná i ve světovém měřítku – zcela unikátní společenství, které se již celou řadu let snaží o udržení vysoké kvality filmového i televizního dokumentu u nás. Snaží se podporovat projekty, které usilují o dokumentární zachycení proměn života lidí i celé společnosti na přelomu tisíciletí.

Film & Sociologie za více než patnáct let své existence vyslala do světa desítky filmových dokumentů, které sledovaly statisíce diváků. Možná ještě významnějším efektem činnosti tohoto společenství je vznik unikátní „knihovny“, která se stala originálním příspěvkem do fondu kulturní paměti střední Evropy. Ucelený a přitom námětově bohatý soubor těchto filmů je soustavně doplňován, v některých případech i záznamem osudů stejných aktérů či návratem k obdobným problémům. Z tohoto pohledu hodnota těchto filmů neustále vzrůstá a čas ji neškodí, naopak prospívá.

Výběr z dokumentů Film & Sociologie

Od roku 1992, kdy začala spolupráce filmařů-dokumentaristů a sociologů, vzniklo více než 130 dokumentů se společenskou a sociální tematikou. Všechny tyto dokumenty odvysílala Česká televize. Uspořádali jsme více než 100 seminářů a dílen, na kterých měli možnost spolu diskutovat filmaři, vědci, politici, umělci úředníci státní správy, novináři, studenti i zástupci občanských sdružení.

Kamenolom Boží, (jeden rok v Severních Čechách), režie Břetislav Rychlík

Film o hledání štěstí v nešťastné krajině.

...to jsou těžké vzpomínky, režie Monika Rychlíková
Historické svědectví o holocaustu Romů za 2. světové války.

Hledání moudrosti stáří, režie Tomáš Škrdlat
Film o mnoha podobách stáří nabízí možnost uvažovat o vlastním stárnutí.

Skrytý půvab byrokracie, režie Pavel Koutecký
Pátrání po smyslu a významu státní správy.

Vzpomínáme... několik režisérů
Film o tom, jak jsme se oblékali, nakupovali, odpočívali prostě jak jsme žili od 50. do 90. let. Historie všedního dne.

Proroci a básníci, kapitoly z kalendáře, režie I. Vojnár
Příběhy osob, jejichž cesty se křížují v jedné pražské kavárně.

Děvčátko z Lidic, rež. Jan Petras
Osud jednoho z lidických dětí, zcela jiný, než jak ho známe z filmových týdeníků.

Náměstí - Dáblice 1998-2004, režie Pavel Koutecký.
Proč nevzniklo ve Starých Dáblících centrální náměstí.

Zánik Československa v parlamentu, rež. Pavel Koutecký
Film zachycuje tragikomickou atmosféru v proslulé budově mezi muzeem a divadlem na sklonku roku 1992. Atmosféru hlavně v kuloárech.

Hledači pevného bodu (Po letech...), režie Pavel Koutecký.
Sběrný dokument sleduje protagonisty listopadu 1989. V příbězích jednotlivých postav lze nalézt obecně platné prvky pro větší skupiny naší společnosti.

Milujte své nepřátele, režie Tomáš Škrdlant
Příběh Švýcarky a Čecha, kteří změnili stovkám lidí život i pohled na život.

Každý rok je v Praze jaro / Každý rok je Pražské jaro, opus 1., režie Pavel Koutecký

Před violou, za violou kdosi musí stát, už chci začít hrát. Nahlédnutí pod sukénku klasické hudby.

Pot a slzy Pražského jara, opus č. 2., režie Pavel Koutecký

Jiné tváře Pražského Jara.

Projekt se natáčí několik let během příprav a průběhu festivalu Pražské jaro

Psáno pro Pražské jaro, opus č. 3, režie Pavel Koutecký, Jaroslav Hovorka

Skladatelé Sylvie Bodorová (Juda Maccabeus) a Peter Graham (Subida) sledují s napětím a nadějí nastudování skladeb, které napsali na objednávku festivalu Pražské jaro. Film po tragické smrti Pavla Kouteckého dokončil Jaroslav Hovorka.

Občan Havel, režie Pavel Koutecký, Miroslav Janek

Film o Václavu Havlovi, o zákulisí politického života a historii Českého státu.

TV Nova a podpora českého filmu

Formou produkce, koprodukce nebo předkupu televizních vysílacích práv umožnila TV Nova natočení celé řady kvalitních a přitom divácky atraktivních snímků, jako Šakalí léta, Byl jednou jeden polda, Pták Ohnivák, Jezerní královna, Válka barev, Playgirls, Andělská tvář, Z pekla štěstí, Kameňák 1, 2 a 3, Non plus ultras, Pánská jízda, Jak básníci neztrácejí naději, Duše jako kaviár či Příběhy obyčejného šílenství. Podle bestselleru Michala Viewegha a v režii Filipa Renče pak TV Nova ve vlastní produkci natočila komedii **Román pro ženy**, která byla nejnavštěvovanějším filmem roku 2005 a jako divácky nejúspěšnější snímek také získala Českého lva. Nova dále koprodukovala filmy **Jak se krotí krokodýli**, **Raftáci**, **Účastníci zájezdu** (všechny tři snímky patřily k nejnavštěvovanějším v prvním čtvrtletí roku 2006), **Obsluhoval jsem anglického krále**, který podle předlohy Bohumila Hrabala natočil Jiří Menzel, **Ro(c)k podvratáků** Karla Janáka, **Bestiář** režisérky Ireny Pavláskové, veleúspěšný film Jana Svěráka **Vratné lahve**, na který už do kin přišlo více jak jeden milión diváků, a nejnovější film Jana Hřebejka **Medvídek**. TV Nova již také zakoupila vysílací práva na uvedení několika českých filmů, které teprve vznikají. Patří k nim např. snímek Filipa Renče **Na vlastní nebezpečí**, **Svatba na bitevním poli aneb hodiny před slávou** Dušana Kleina, **O život** Milana Šteindlera, pohádka **Nejkrásnější hádanka**, kterou režíruje Zdeněk Troška, komedie debutanta Jana Prušinovského **František je děvkař**, poetický snímek Vladimíra Michálka **O rodičích a dětech** či další film Jana Hřebejka na motivy povídek Petra Šabacha **U mě dobrý**. O koprodukci dalších českých filmů televize Nova jedná.

www.obcanhavel.cz

Tiskový servis

Renata Elhenická

T +420 602 935 760

e-mail renata@elhenicka.cz

trailer k filmu najdete na:

http://citizenvh.cz/vh/index.php?option=com_content&task=view&id=35&Itemid=106#mce_temp_url%23